

agricultural enterprises to make managerial decisions based on the matrix of strategic guidelines for strengthening financial potential, which should be calculated according to the enterprise. Based on certain strategic guidelines, we believe that the main indicators that indicate strengthening of financial potential should be: indicators of financial security (solvency, financing, profitability and profit growth ratios), indicators of financial independence (ratios of financial independence (autonomy), indicators of financial dependence (multiplier of personal capital), concentration of loan capital, financial risk, long-term debt and interest coverage (p financial expenses coverage)) and indicators of financial stability (concentration ratios of equity and borrowed capital, ratio of borrowed and equity capital and security ratio for loans).

Список використаних джерел:

1. Кондрацька Н.М. Фінансова безпека сільськогосподарського підприємства: оцінка та шляхи її підвищення (на прикладі ПП “Радів-Агро”) / Кондрацька Н.М., Погоріла Г.В. // Вісник НУВГП. – Серія “Економічні науки”. – 2017. – Випуск 2 (78). – С. 143-1552.
2. Танклевська Н.С. Стратегічні орієнтири посилення фінансового потенціалу аграрних підприємств / Танклевська Н.С., Мірошніченко В.О. // Фінансовий простір. – 2017. – №2 (26). – С. 53-58.
3. Терещенко М.А. Економічна сутність фінансової безпеки сільськогосподарських підприємств / Терещенко М.А. // Молодий вчений. – 2017. – №1.1 (41.1). – С. 83-86.
4. Ткачук Г.Ю. Сучасні тенденції розвитку сільського господарства в контексті забезпечення його економічної безпеки / Ткачук Г.Ю. // Вісник ЖДТУ. – Серія “Економіка, управління та адміністрування”. – 2019. – №1 (87). – С. 42-47.

Попруга Я.О., магістр.

Науковий керівник: Апальков С.С.,

ст. викл. , Київський університет ринкових відносин, м. Київ, Україна

**ОПТИМІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВ
НА РИНКУ ФІНАНСОВОГО ЛІЗИНГУ**

Лізинг є альтернативним методом фінансування витрат на оновлення матеріальної бази і модифікацію виробництва. З економічного погляду, лізинг схожий з кредитом, що надається під основні засоби, маючи водночас значні переваги проти банківського кредитування, проте, у зв’язку із відсутністю у виробників достатньої інформації, він не є поширеним [3, с. 31].

В умовах ринкових відносин лізинг дає можливість вижити малим, середнім і великим підприємствам. Підприємству-виробнику лізинг вигідний тим, що за його допомогою підтримується тісний зв’язок між виробниками і споживачами техніки. Вся інформація про недоліки використовуваного устаткування надходить до підприємства-виробника, яке усуває їх, підвищуючи конкурентноспроможність своєї продукції та розширюючи можливості її збуту. Збуваючи продукцію за лізингом, виробник вирішує проблему отримання плати за неї, що зміцнює його фінансове становище. Лізингові фірми від проведення лізингових операцій отримують досить високий прибуток. Крім того, якщо лізингодавцем виступає банк, то він також має свої вигоди:

– розширюється коло банківських операцій, росте число клієнтів і відповідно збільшуються отримувані доходи;

– знижується ризик втрат від неплатоспроможності клієнтів. При здійсненні лізингових операцій банк (або його дочірня лізингова компанія) залишається власником майна, що передано в оренду, і, якщо порушуються умови угоди, може вимагати повернення майна. Дана обставина забезпечує можливість проведення лізингових операцій з клієнтами, у яких нестійке фінансове становище (малі підприємства, фермерські господарства, кооперативи, особи, що займаються індивідуальною трудовою діяльністю і т. ін.);

– банк має право нараховувати на майно, що передається в оренду, амортизаційні відрахування, які не підлягають оподаткуванню і можуть бути джерелом засобів для придбання нового майна;

– банк отримує доходи у вигляді комісійних за лізингом [1, с. 19-20].

Величина лізингових платежів може бути вища, ніж процентна ставка за кредитами. Але в умовах економічної кризи, коли практично відсутнє середнє та довгострокове кредитування, лізинг може бути успішно використаний для вирішення питань капіталовкладень. Дане положення виправдовується також наданням клієнтові, крім позики, машин і устаткування, а також іншого майна, що особливо актуально в умовах існуючого в Україні великого морального і фізичного зносу практично всіх основних фондів [2, с. 11].

Як бачимо, лізингові операції мають великі переваги. Традиційне уявлення про лізинг як примітивну довгострокову оренду майна безнадійно застаріло. В той же час слід відмітити недоліки, що притаманні лізингу:

1) кількість учасників лізингової угоди більша, ніж при купівлі майна за рахунок позики, тому операції відрізняються досить складною організацією;

2) на підготовку фінансової лізингової угоди може знадобитися більше часу, ніж на підготовку контракту на купівлю; вищі можуть бути і адміністративні витрати, тому вважається, що ціна лізингу може бути нижчою або дорівнювати ціні позики тільки за наявності певних податкових пільг.

В цілому, лізинговий бізнес в Україні перебуває все ще на стадії зародження. Розвиток лізингу в Україні передусім залежить також від гарантій, що зменшують фінансові ризики, яких можуть зазнати учасники лізингових операцій. На користь лізингу свідчать його значні переваги порівняно з іншими формами бізнесу, пов'язаними з набуттям майна та майнових прав.

Банки України дотримуються таких принципів у формуванні стратегії і тактики проведення лізингових операцій [3, с. 33]:

– банки розширюють спектр послуг для клієнтів, стає більш привабливим для них;

– знижується ризик втрат у зв'язку з неплатоспроможністю лізингоодержувача, оскільки право власності на предмет лізингу залишається у самого банку;

– розширюється та стає більш різноманітним та більш стабільним кредитний портфель банку;

– отримання доходів у вигляді процентів та комісії по лізингу;

- страхові компанії, створені при банках, мають постійного клієнта;
- гнучкий характер по відношенню до графіку лізингових платежів дозволить дотримуватись інтересів як лізингоодержувача, так і лізингодавця.

Для вдосконалення механізму лізингового кредитування в Україні, банкам треба врахувати закордонний досвід здійснення лізингових операцій, покращати умови ведення бізнесу і запроваджувати фінансування лізингових контрактів та погашення заборгованості за допомогою різноманітних схем. Фінансування лізингових контрактів та погашення заборгованості за допомогою різноманітних схем дозволяє банкам та їх клієнтам використовувати свої ресурси у формі основного капіталу достатньо ефективним способом [2, с. 13].

Ринкові умови господарювання зумовлюють до постійного розвитку технологічної бази виробництва, що в свою чергу потребує наявності значних інвестиційних ресурсів для її оновлення. Сучасний етап господарювання для переважної більшості його суб'єктів характеризується різким спадом або цілковитим припиненням інвестування виробництва за рахунок власних коштів, що визначає актуальність подальшого розвитку ринку фінансових послуг, як однієї з передумов ефективного функціонування усіх сфер економіки держави. У контексті соціально-економічних реалій сьогодення, необхідність виявлення проблем функціонування ринку лізингових послуг та визначення шляхів розвитку й активізації ролі ринку лізингових послуг набуває виняткового значення [4, с. 33].

Удосконалення потребує оцінка ризиків кредитоспроможності суб'єктів (лізингоодержувачів) лізингових угод. Розробка універсальних методик не є доцільною, оскільки ускладнює процес аналізу для окремих типів клієнтів та угод, що може привести до втрати частини клієнтів банку.

Список використаних джерел:

1. Аванесова І.А., Павленко К.М. Аналіз сучасних аспектів надання лізингових послуг. Молодий вчений. 2016. № 12 (39). С. 18-23.
2. Завора Т.М. Проблеми та перспективи розвитку ринку лізингових послуг в Україні. Економіка і регіон. 2015. №3 (52). С. 8-14.
3. Кухленко О.В. Ефективність використання лізингу в інвестиційній діяльності. Вісник КНУТД. 2015. №6 (93). С. 30-34.
4. Сова О.Ю. Теорія і практика використання лізингу на ринку фінансових послуг України. Стан та умови розвитку економіки в Україні: теорія, методологія, практика: колективна монографія [під ред. Непочатенко О.О.]. Ужгородський національний університет: «Сочінський М.М.», 2018, 264 с. С. 25-35.

Прокопюк В.О., магістр.

Науковий керівник: Апальков С.С.

ст. викл., Київський університет ринкових відносин, м. Київ, Україна

ІНСТРУМЕНТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ КОМЕРЦІЙНИХ БАНКІВ

Державне регулювання та стимулювання інвестиційної діяльності в банківській сфері – одне із важливих завдань державної економічної політики,